

הנה הן באות אליי / שמעון אגסי

כבוקעות מתוך בִּיצַת השמש השוקעת, הנה הן צצות מרחוק בהמוניהן ומרחפות על פני הים לקראתי. מרצדות בשקיקה, עטויות בד משי דק ושקוף המתנפנף מכוון מעופן והלאה. הן באות אליי. שערן שופע, גופן מלא, בהירות עור. מתקרבות יותר ויותר, פניהן סתומות, הנה הן מרחפות מעליי.

מעגלים מעגלים. והן ממשיכות להגיע אליי בזרם בלתי פוסק, משם, מרחוק, עוד ועוד, ויוצרות מעליי מעגלי ריקוד הוריקני הולך ומסתחרר, הולך ומגביה. ואז, לפתע, הזרם פוסק. והריקוד הסחרחר שמעליי נעצר. מחכות. ואז היא מגיחה מתוך השמש לקראתי, מרחוק. הולכת וקרבה. שחורת עור. פניה אֹרִים. היא כאן. מביטה אל תוך עיניי בעיניה גדולות. חיוכה הרחב מגלה טורי שיניים לבנות, בוהקות, מושלמות. מושיטה את ידה אליי, מניעה את ראשה בתנועה צידית ואומרת: "בוא".

ואני, מהופנט מהמחזה, חש כי תמו מחוייבויותיי כאן על החוף, מושיט את ידי אל ידה, תופס אותה ומתרומם לרחף לצידה. והיא מושכת אותי אחריה במעופה אל הצפון, מעל הים לאורך החוף, וכל חברותיה הצחורות מצטרפות אחרינו בריחוף, חגות כלהקת שפיריות ששמלותיהן מרצדות ככנפיים שקופות.

מרחף אני מביט אל החוף, ורואה שם את כל אהוביי, מקטן עד גדול, עומדים בשורה ארוכה, מבטם נשוא אליי, שם מעליהם, חיוך גדול על פניהם הקורנים מאושר, מנופפים בידיהם לשלום, כאומרים "סע לשלום, אנחנו נצטרף כשיבוא היום". ואז משנה בת לווייתני את כיוון המעוף אל המערב, מן החוף והלאה, לכוון השמש השוקעת, מעל לים האינסופי, וכל חברותיה אחרינו.

ושם אני פוגש את אמא, שבקריאות ודמעות שמחה מחבקת אותי אליה בחיוך גדול ומאושר. ואבא עומד מאחוריה. וגם סבא, אביו, שלא זכיתי לפגוש מעולם, ורק את פניו עטורות הזקן הארוך אני מכיר מתמונתו היחידה שברשותי. ומאחוריו אביו, ואבי אביו – כל עץ אבות המשפחה, עד לדורותיו הראשונים, שאליהם מעולם לא הגעתי בעץ ששירטטתי. וכולם דומים זה לזה, אבות אבותיי, ואני קצת להם. חזרתי.

"ושם אני פוגש את אמא, שבקריאות ודמעות שמחה מחבקת אותי אליה בחיך גדול ומאושר.."

אני נועץ את המפתח בדלת הכניסה, מסובב ופותח אותה.

"היי, איפה היית?", שואלת אשתי.

"השארתי לך פתק, ירדתי לסיבוב ברגל וריחפתי בדמיונות."

תל-אביב, 8.11.2010